

Rudolf Steiner:

A földfejlődés jövőbeli képe*

A színek természetéről nemrégiben tartott előadások segíthetnek bemutatni, hogy az embert valódi lényében csak akkor tudjuk megérteni, ha a teljes univerzumban kapcsolatban lévőnek tekintjük. Ha az ember lényé után érdeklődünk, el kell jutnunk addig, hogy felpillantsunk a Földről arra, ami túl van a Földön. Korunk ezt különösen megköveteli. Láttuk, hogy az emberi intellektus egyre inkább leárnýékolódik és annak a fejlődésnek eredményeképpen, amely a XIX. században ment végbe, a továbbiakban már nem a valóságban gyökerezik.

Ez mind arra utal, hogy embernek feltétlenül gondolni kellene arra, hogy lelki életébe új benyomásokat kapjon. Ez különösen azért válik világossá, ha idevonatkozó nagy kozmikus eseményeket - amelyeket már más nézőpontból megvizsgáltuk - még egyszer a lelkünk elé állítunk.

Őnök emlékeznek arra és jól tudják a Szellemtudomány körvonalai c. könyvből, hogy a Földfejlődés egyik nagy eseménye a Holdnak a Föld lényéből való kilépése volt. A Hold, amelyet ma úgy látunk, hogy a kozmikus térségekből sugárzik felénk, valamikor összefüggött a Földdel, aztán különvált tőle és most mint kísérő kering körülötte.

Tudják, hogy a Hold Földből való kiválása milyen mélyreható változásokat okozott az egész emberiség fejlődésével összefüggésben. Időben messze vissza kell mennünk egészen az Atlantiszi özönvíz elé, hogy megtaláljuk azt az időpontot, amikor a Hold a Földlétből kilépett.

Ma arra korlátozzuk vizsgálódásunkat, hogy mi történt a Földön az ember lényével és a körülötte lévő természeti világgal annak következtében, hogy a Hold kivált a Földből. Láttuk, hogy tulajdonképpen a különbözően színezett ásványok, tehát a színezett ásványi testeknek a színezettsége alapján véve Földnek a Holddal való viszonyából ered. Ezt a tényt felismerve lehetővé válik számunkra, hogy ezeket a kozmikus eseményeket összekapcsoljuk a létezés művészi felfogásával. Ezzel azonban még más fontos és nagy jelentőségű dolgok is összefüggenek. Az ember lényisége a Földléte megelőző átalakulásoknak – nevezetesen a Szaturnusz, Nap és Hold fejlődési periódusnak – az eredménye, és mialatt ezekben fejlődött, nem létezett ásványi birodalom. Az ásványiség első alkalommal a Föld-korszak során jelent meg. Amit ásványi anyagnak ismerünk, először csak e Föld-korszak alatt vált az ember részévé. Az őszaturnusz, ősnap és őshold állapotai alatt az emberben egyáltalán nem volt semmilyen ásványiség. A szervezete sem volt alkalmas a földi létezéshez. Igazi természete szerint kozmikus lény volt. A Hold kilépése előtt, s mielőtt az ásványiség a maga sokszínűségével létrejött, az ember nem volt alkalmas a földi létezésre. Ha szabad így kifejezni magam: A szellemi lények számára, akik a földi evolúciót vezették, nagyon fontos kérdés volt, hogy mi kell, hogy történjen az emberrel. Küldjék-e le a Földre, vagy pedig engedjék, hogy a létét a Földön kívül töltsse? Az emberiség fejlődését irányító lények döntésének nevezhetjük azt, hogy a Hold különvált, ezáltal azonban az egész Föld és vele együtt az ember megváltozott. Azáltal, hogy a durva Hold-anyag kivált a Földből, az ember organizmusa olyan módon fejlődött, amely lehetővé tette számára, hogy földi emberré legyen. Ezáltal – a Hold kiválása és az ásványvilágnak a földibe való beletagozódásával – az ember földi emberré vált. Alapjában véve ezzel kapta meg a földi súlyát. A földi nehézségi erő nélkül soha nem válhatott volna olyan lényé, amely képes a szabadságra. Bizonyos vonatkozásban ezelőtt nem volt igazi személyiség. Azáltal vált csak azzá, hogy az erők, amelyek a testét kellett hogy alkossák, összehúzódtak. Az erőknek ez a koncentrációja a Hold kiválásának és az ásványvilágnak a földibe való betagozódásának eredménye volt. Az ember tehát személyiséggé vált és ezáltal a szabadság elérhető lett számára.

Az ember fejlődése a Földön a Hold kiválása óta a legkülönbözőbb állapotokon ment keresztül. Mondhatjuk, hogyha semmi más nem történt volna, minthogy a Hold különvált a Földtől, akkor az ember számára még mindig lehetséges lenne, hogy olyan képeket jelenítsen meg a szervezetéből, a testi-lelki lényéből fakadóan, amelyek az ősi tisztánlátással merültek fel.

Az embert ettől a képességétől nem fosztotta meg a Hold kiválása. Még mindig képekben látta a világot, mint ahogy azt már gyakran leírtuk. Ha semmi más nem történt volna, a mai napig is képi világban élne. Azonban tudjuk, hogy a fejlődés folytatódott. Az ember nem maradt a Földhöz bilincselve. Az ember bizonyos vonatkozásban ismételt visszafejlődésre lett készítetve és ez a visszafejlődés tulajdonképpen a XIX. században érte el a csúcspontját. Ezt már többször leírtam, de a régi korokban is megjelent az, hogy az ember bizonyos vonatkozásokban, még akkor is, amikor mint 'anyagcsere ember' volt a földi gravitáció erőinek alávetve, alkalmassá vált a kozmikus létezésre, mint 'fej ember'. Az ember kifejlesztette az intellektusát. A Krisztus utáni IV. századra az ősi tisztánlátási képek az intellektuális tudat

formáivá sűrűsödtek be. És ezután, nevezetesen a XV. sz. óta az emberi intellektus elkezdett egyre inkább leárnyékolódni. Bár az emberi intellektus szellemi képesség az emberben, a létezése nem a valóságban gyökerezik, hanem ez csak egy képi lét. Amikor a mai ember pusztán az értelmével gondolkodik, akkor ezek a gondolatai egyáltalán nem a valóságban gyökereznek. Az emberi gondolatok csupán egy árnyéklétben mozognak. Ez a XIX. században vált legerőteljesebbé. Ma az embernek nagyon hiányos a valóság érzéke. Az ember szellemi elemben él, de ezzel egyidőben materialista. A szellemi gondolataival, amelyek pusztán árnyékgondolatok, teljes mértékben az anyagi léteket gondolja el.

Így következett be ez a második esemény, az ember ismét szellemibbé vált, de az, amit számára szellemi tartalomként korábban az anyag adott, továbbá már nem lelkesíti át. Szellemibbé vált, de a szellemi képességeivel csak az anyagi létezésről gondolkodik.

Őnök tudják, hogy a Hold egyszer újraegyesül majd a Földdel. A csillagászok és geológusok számára, akik az absztrakciók világában élnek, a Holdnak ez az egyesülése a Földdel ezer és ezer évek múlva lesz esedékes, azonban ez pusztán illúzió. A valóságban ettől az időponttól egyáltalán nem vagyunk olyan messze. Az emberiség, mint olyan, egyre fiatalabbá és fiatalabbá válik. Az emberi lények el fognak érkező oda, hogy a testi és lelki fejlődésük csak egy bizonyos életkorig történjen. Krisztus halálakor, azaz a Golgotai esemény időpontjában az emberi lények általában a 33. életévükig tudtak fejlődni testükben és lelkükben. Ma ez már csak a 27. életévig tart. A 4. évezredben el fog jönni az idő, amikor az ember csak a 21. életévig lesz képes fejlődni. A 7. évezredben a testisége által csak a 14. életévig lesz képes fejlődni. Az asszonyok ezután meddővé válnak. Egy egészen más földi életforma fog megjelenni. Ez az a korszak, amikor a Hold közeledni fog a Föld felé és ismét a részévé válik.

Nézzék, jelenleg szükséges az, hogy az ember elkezdjen rátekinteni az ilyen Földön kívüli eseményekre. Nem csak általánosságban és absztrakt módon kell valamely isteni dologról álmodni, hanem szem előtt kell tartani azokat a történéseket, amelyek az ember fejlődésével összefüggnek. Tudni kell: a Hold egykor elhagyta a Földet és egyszer majd újra belép a Földbe. Ahogyan a Hold kiválása egy meghatározó esemény volt, ugyanúgy lesz a visszatérése is. Bár mint emberi lények, még a Föld lakosai leszünk, a születés már nem a megszokott módon fog történni; másképp fogunk a Földhöz kapcsolódni, nem a születés által. Addig azonban még bizonyos módon továbbfejlődünk. Össze kell kapcsolni azt, ami ma történik, azaz az intellektus elsötétülését azzal, ami egyszer meghatározó eseményként elkövetkezik a Földfejlődés során: a Hold *belesurránását* a földi anyagba.

Intellektusunk egyre inkább leárnyékolódik. Ha ez így folytatódna és az emberiség soha nem határozná el, hogy befogadja magába azt, ami most képes leáramlani a szellemi világokból, akkor az ember egyre inkább beleolvadna intellektusának ebbe a leárnyékolt szűrkeségébe.

Gondoljanak arra, hogy tulajdonképpen mit is tartalmaz ez a leárnyékolt intellektus? Ez magát az emberi lényt sem tudja megérteni. Csak az ásványvilágot érti. Végülis az ásványvilág az egyetlen világ, amelyet ez a leárnyékolt intellektus valamilyen fókig képes megérteni. Már a növények élete is rejtély marad; méginkább az állatok élete; míg a saját élete teljesen átláthatatlan marad számára. Így formál képeket az ember a világról, amelyek tulajdonképpen világkérdések és csak azt tartalmazzák, amely nem képes közelkerülni a növény, az állat és különösen az ember lényéhez. Ez a képalkotás egyre inkább folytatódik, ha az ember nem határozza el, hogy befogadja azt, amit a világlétezésre utaló új imaginációk közvetítenek számára. Az élő bölcsességet, amit a szellemtudomány képes közölni, ezzel a leárnyékolt intellektuális fogalmakkal és képzetekben kell felvenni, ezáltal kell, hogy életet nyerjenek az értelem árnyékképei.

Az értelem árnyékképeinek étellel való áthatása azonban nemcsak emberi történés, hanem kozmikus esemény is. Őnök emlékeznek a 'Szellemtudomány körvonalai' c. könyvem egyik szakaszára, amely azzal az időszakkal foglalkozik, amikor az emberi lelkek felmennek a bolygókra és ezt követően újra leereszkedtek a földi létbe. Beszéltem arról, hogy a Mars-emberek, a Jupiter-emberek, és a többiek hogyan ereszkedtek le egymást követően újból a Földre. Egy nagy jelentőségű esemény történt a múlt század 70-es éveinek végén – erre csak azokból a tényekből kiindulva lehet utalni, amelyek valaki számára a szellemi világban igazolódnak be. Miután az emberek a Szaturnuszról, a Jupiterről, a Marsról, stb. még a régi Atlantisz napjaiban lejöttek a Földre – azaz mondhatjuk, hogy a lelkek lényei be lettek vonva a földi létezés birodalmába – most egy olyan kor kezdődik, amelyben más lények, akik nem emberek, de a létük további fejlődése érdekében arra vannak utalva, hogy a Földre érkezzenek, kapcsolatba lépjenek az emberekkel és ezt a Földön kívüli világtérségekből tegyék. A XIX. század 80-as éveitől **égi** lényiségek szándékoznak belépni a földi létbe. Mivel a Vulkán-emberek voltak az utolsók, akik leérkeztek a Földre, így most valójában a Vulkán lények jönnek a földi létbe. Az égi lényiségek már itt vannak. És hogy lehet egyáltalán összefüggő szellemtudományunk, az annak a körülménynek köszönhető, hogy ezek az égi lényiségek ebbe a földi létbe üzenetként hozták azt.

No de általában mi az a viselkedés, amelyet az emberi faj mutat? Az emberi nem – mondhatni - kozmikus szempontból pimaszul viselkedik a kozmoszból jövő, és a Földön csak lassan megjelenő lényekkel szemben. Az emberiség nem törődik velük, semmibe veszi őket. És ez az, ami tragikus körülményekbe fogja sodorni a Földet, mivel a következő századok alatt egyre több és több szellemi lény lesz közöttünk - lények, akiknek a nyelvét meg kellene értenünk. És ez csak akkor lehetséges, ha megpróbáljuk megérteni, hogy mi az, ami tőlük jön: nevezetesen a szellemtudomány tartalmát. Ők át akarják adni azt nekünk és azt akarják, hogy a szellemtudomány értelmében cselekedjünk, az a kívánságuk, hogy a szellemtudományt fordítsuk le szociális viselkedésre és tevékenységre a Földön.

A XIX. század utolsó harmada óta szellemi lények érkeznek a kozmoszból a saját lét-szféránkba, otthonuk a Merkúr és a Hold között fekvő szféra, de már előrenyomulnak és megkísérik, hogy megvessék itt a lábukat azáltal, hogy az emberek betöltik magukat a világmindenség szellemi lényeiről való gondolatokkal. Konkrétan akkor utalunk erre, ha azt mondjuk: a szellemtudomány le akar jutni a földi létbe és ezt fogadnunk kell. Egyre nagyobb megrázkódtatások fognak történni és a földi lét szociális káoszba fog végül torkollni, ha ezek a lényiségek leérkeznek és a lejövetelükkel szemben ellenkezés mutatkozik. Semmi mást nem kívánnak, csak hogy előretolt őrei legyenek annak, ami akkor fog történni a Föld-létezással, amikor a Hold egyszer újraegyesül a Földdel.

Ma az emberek viszonylag ártalmatlannak tarthatják azt, hogy csak azokkal az automatikus, élettelen gondolatokkal foglalkozzanak, amelyek az ásványvilággal és a növények, állatok, emberek ásványi természetével kapcsolatban merülnek fel. Szeretném elmondani: azok a gondolatok, amelyekben az emberek gyönyörködnek, és amelyben materialistaként jól érzik magukat, ezek csak kigondolt gondolatok. Képzeld el, hogy mi történne akkor, ha az emberek továbbra is úgy gondolkodnának, ahogy leírtuk, egészen addig az időpontig, amíg a 8. évezredben Hold-lét újra egyesülni fog a Föld-léttel. Ezek a lények, akikről most beszéltem, fokozatosan leérkeznek majd a Földre. Az emberfeletti Vulkán, Vénusz, Merkúr, Nap, stb. lények egyesülni fognak a Földléttel. De hogyha az emberi lények ragaszkodni fognak ahhoz, hogy semmi mást ne tegyenek, csak szembeálljanak velük, a Földlét káoszba fog torkollni az elkövetkező évezredek folyamán.

A földi emberek az intellektusukat automatikusan továbbfejleszthetik; ami a barbarizmus körülményei között is megtörténhet, de a teljes emberiség ebbe az intellektusba nem lesz bevonva és az embereknek semmi kapcsolata nem lesz azokkal a lényekkel, akiknek készítésük van arra, hogy a Földlétezással törekedjenek az emberiség érdekében. És mindezen lényiségek, akiket az emberek ilyen helytelenül gondolnak el, abból az okból, mert a pusztá árnyékolt intellektusuk csak az ásványi természetet tudja megragadni - a durván materiális természetet az ásványvilágban, növényvilágban, állatvilágban és még magában az emberi birodalomban is -, mindezek a valóságot nélkülöző gondolatok, egy csapásra valósággá válnak majd, amikor a Hold újraegyesül a Földdel. És a Földből kikel majd egy borzasztó lényfajzat csúrhéja, mely jellegét tekintve az ásványi és a növényi birodalom között helyezkedik el, melyek automata-szerűek, és túlbujánzó intenzív értelemmel rendelkeznek. Ezek a mozgásukkal szétterülnek a Föld felett, mint szörnyű, pókszerű teremtmények hálózata, ezek a pókok hatalmas bölcsesség fölött rendelkeznek, szervezetenként azonban a növényi létig sem érnek fel. Ezek a pókszerű teremtmények össze fognak egymással fonódni és a külsődleges mozgásukkal utánozni fogják azokat a gondolatokat, amelyeket az emberek a leárnékolt intellektusukkal gondoltak el, amely nem engedi felpezsdíteni magát azáltal, amit az új imaginációknak és egyáltalán a szellemtudománynak hoznia kell. Mindaz, amit az emberek ezekkel az irreális gondolatokkal gondolnak, az lényeszerűvé válik. A Föld körbe lesz véve – ahogy ma a levegővel és néha sáskarajjal van körülvéve – egy fészkalja borzasztó ásványi-növényi pókszerű teremtménnyel, amelyek nagyon értelmesek, de rettenetesen gonosz módon fonódnak egymásba. És amennyiben az ember nem hatotta át élettellel a leárnékolt intellektuális fogalmait, s ahelyett, hogy létét azokkal a lényekkel kapcsolná össze, akik a XIX. század utolsó harmada óta megpróbálnak leereszkedni, akkor ezekkel a szörnyű fél-ásvány, fél-növény lényfajzat kreatúrával kell, hogy összekapcsolódjon. Az embernek együtt kell élnie ezekkel a pókszerű lényekkel és a kozmikus létben való előrehaladását abban a fejlődésben kell keresnie, amely ennek a lénynek a sajátja.

Látják, ez olyasvalami, amely meglehetősen realitással bír a földi ember fejlődésében, és manapság igen jól ismert többek számára, akik megpróbálják visszatartani az emberiséget a szellemtudományi ismeretek felvételétől. Vannak olyanok, akik tudatos szövetségesei a földi emberi lét pókká válásának. Nem szabad, hogy megijedjünk az ilyenfajta utalásoktól. Az ilyen utalások mögött az van, amit ma gyakran mondanak azok az emberek, akiknek a régi tradíciókból még van bizonyos tudatossága ezekről a dolgokról és ezeket a régi közléseket a titok bizonyos fátylával szeretnék körülvenni. De nem helyes a továbbiakban az emberiség földi fejlődésének folyamatát misztikus fátyollal takarni. Ha az ellenállás mégoly nagy is, ezeket a dolgokat muszáj elmondani, mivel, ahogy én is folytonosan ismétlem, az egyik legkomolyabb dolog, ami az emberiség előtt áll, az az, hogy a szellemtudományi ismereteket elfogadja-e, vagy visszautasítja. Itt nem valami olyasmiről van szó, amiről egy elhatározást hozhatnánk, amely egyszerű szimpátiával,

vagy antipátiával függ össze, hanem olyasvalamiről, amely erőteljesen belenyúl a kozmikus összefüggésekbe azáltal, hogy az emberiség a jelen korban vagy el akarja határozni, hogy fokozatosan belenő abba, amit számára a világmindenségéből azok a jó szellemek lehoznak, akik össze akarnak kapcsolódni az emberekkel, vagy (az emberiség) ott akarja keresni a jövőbeli kozmikus létezését, ahol ezzel a pókszerű lényel a saját elsötétetett gondolatait egybeszővi. Ma már nem elég az, hogy absztrakt formulákban beszéljünk a szellemtudomány szükségességéről, az egyetlen dolog, amit ténylegesen tennünk kell, az az, hogy megmutatjuk, hogy a gondolatok hogyan válnak valósággá. Az, ami olyan borzasztó minden absztrakt teória esetén, hogy ezek olyan absztrakciókat állítanak az emberek elé, mint: „a gondolatok később valósággá válnak”, de nem jut az eszükbe, hogy a dolog teljes konkrét kihatását megmutassák. És a dolog konkrét kihatása az, hogy azok az intellektuális gondolatok, amelyeket az emberek ma belsőleg összeszőnek, egyszer majd pókhálóként körülveszik a Földet, és az emberek, ha nem akarnak kiemelkedni ebből az árnyékszerű gondolkodásból, akkor bele lesznek tekerve abba.

Meg kell tanulnunk a legmélyebb komolysággal vennünk azokat a dolgokat, amelyeket a színek természetéről tartott előadásom zárásában mutattam meg, ahol azt mondtam, hogy arról van szó, hogy a színekről való tudásunkat fel kell emelnünk az absztrakt fizika területéről arra a területre, ahol a művészek, aki megéri a színek valódi természetét, a fantáziája és érzékelései nagyonis együtt működik a világba való szellemtudományos betekintéssel. Láttuk, hogy hogyan lehet megragadni a színek lényét, hogy amit a fizika a maga borzasztó grafikonjaival lerángat Ahriman világába, azt hogyan lehet fölemelni a művészet szintjére úgy, hogy ez megalapozzon egy szintant, mely mindenestre távol van a mai tudomány gondolkodási szokásaitól, de alapja lehet egy művészi teremtésnek, ha az ember áthatja magát vele.

És van itt egy másik gondolat is, amelyet komolyan kell vennünk. Mit élünk meg ma az egész civilizált világban? Fiatal diákjainkat a kórházba, vagy az egyetemekre küldik, hogy megtanulják az emberi lény felépítését, ahol ezt elmagyarázzák nekik, de az emberi szervezetet és csontrendszerét csak a holttesten keresztül ismerik meg. Megtanulják logikusan felépíteni absztrakt gondolatokkal az emberi szervezetet.

De ezen a módon csak az ember ásványi jellegét ismerik meg. Ezzel a tudománnyal az emberből csak azt ismerhetjük meg, amelynek csak a Hold kiválása és visszatérése közötti időben van jelentősége, és azt, ami a jelen pókszerű gondolataiból majd póklényekké alakul. Elő kell készíteni egy olyan megismerést, mely másképp közelít az emberhez és ezt csak úgy lehet, hogy a tudományt a művészi szemlélet szintjére emeljük, és elismerjük, hogy a mai tudomány csak az ásványi természetet képes megragadni, amely vagy maga az ásványvilág, vagy a növényben, állatban, és emberben levő ásványi; de már akkor is, amikor a növényvilágra alkalmazzuk, a tudománynak egyfajta művészetté kell válni és méginkább így van ez az állatvilág esetében. Egy állat formáját úgy akarni megérteni, ahogy azt az anatómusok és fiziológusok teszik, képtelenség. Mindaddig, amíg nem valljuk be, hogy ez egy nonszensz, az elsötétült intellektus nem tud élő szellemi világfelfogássá transzformálódni. Amit ma ilyen sivár és absztrakt formában tanítanak a fiatal diákoknak az egyetemeken, annak mindenütt művészi felfogásba kell átalakulnia. Az, ami minket természetként körülvesz, az művészen teremt. Egészen addig, amíg nem értik meg, hogy az, ami természetként minket körülvesz, az művészi teremtés és csak művészi fogalmakkal fogható fel, addig nem érkezik gyógyulás a világképünkbe. Helytálló az az elképzelés, hogy a régi visszaemlékezések, mellyel azok rendelkeznek, akik középkori várakat láttak kínozókammal - ahol az embereket bezárták egy bizonyos „vasszűzbe”, és nyársakkal átszúrták - bár ez fizikai és sokkal látványosabb eljárás, de alapvetően ugyanaz, mint ami akkor zajlik le, amikor korunk fiataljait a mai anatómiára és fiziológiára tanítják és ami ma fiziológiaként és anatómiaként érvényes, az azt mondja, hogy ezáltal valamit megértettek az ember lényéről. Nem, semmit sem értenek meg, csak azt, ami egy szellemi-lelki kízás által jött létre. Azt értik meg, ami szét van szabdalva, az ásványivá tett embert, azt, ami egykor összefonódik majd a Földet bevonó pókszerű lényekkel.

Hát nem súlyos dolog az, hogy a civilizáció hatalma olyan emberek kezében van, akik a legigazabb gondolatokat abszurditásnak tekintik? Azokat, amelyek legbensőségesebben és legmélyebben összefüggnek az emberiségfejlődés üdvével, az emberiség egész missziójával a világon. Ez tragikus és erre a tragédiára rá kell tekintenünk. Az ember talán csak akkor szedi össze magát, ha ezt a tragédiát egész szemléletesen a lelki szemei elé tárja és jut egy olyan elhatározásra, hogy ott ahol van, amennyire csak képes, bevesse magát annak érdekében, hogy segítsen a leányékolt intellektusnak befogadni a szellemi világot, mely fentről érkezik lefelé, hogy ez a leányékolt intellektus megfeleljen annak, amibe neki majd később bele kell lépnie. A leányékolt intellektus nem szabad, hogy visszalökődjék a növényeknél alacsonyabb rendű létezés szintjére, a pókszerű lénybe, mely elterjed az egész Föld körül, hanem mire a nyolcadik évezred beköszönt és a Hold újra egyesülni fog a Földdel, az emberinek fel kell emelkednie. A földinek vissza kell maradnia, melyet majd az ember kívülről irányít és kontrollál, mint egy lábzsámolyt, amelyet nem kell tovább magával vinnie a kozmikus létezésbe. Az embernek fel kell készítenie magát arra, hogy nem kell egyesülnie azzal, amit a Föld felszínén ezen a módon kifejlleszt. Ahogy a Föld előtti létezésből az ember bevonódott ebbe a földi létezésbe,

ahogy a Hold eltávozásával a fizikai születés, azaz az (embernek) asszony általi születése megjelent, úgy ismételtelen bekövetkezik majd az, hogy az ember nem asszony által születik többé; mivel ez csak egy múltó epizód a kozmikus fejlődésben: ez az az epizód, amely az embernek el kell, hogy hozza a szabadság érzését, a szabadság tudatát, az individualitás és a személyiség zártságát; ez egy olyan epizód, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagyni, amire szükség volt a teljes kozmikus folyamatban, ez azonban olyasmi, ami nem szabad hogy megmaradjon. Az embernek nem szabad azt a kényelmet választani, hogy csupán egy absztrakt Istenségre tekintsen, hanem a maga konkrétumában kell hogy meglássa azt, ami a fejlődésével összefügg. Csak azáltal tud az egész lélek-és-szellem lényének tényleges belső felélesztéséhez eljutni, hogy azt a hatalmas időszakot, amelyen az egymást követő földi életei során keresztülhaladt, a maga konkrét fejlődési formáiban fogja fel.

Ez az, amit ma az igazi szellemtudomány nekünk elmond. A dolgok azonban összeillenek. Egy akarat fenyeget, az, hogy kilöködjünk a szellemi világból és egyesülni fogunk a földkörüli pókszerű hálóval; egy olyan akarat, amely tudatosan él egyes emberekben, mert ők azt hiszik, hogy azáltal találják meg a számításukat, ha magukat csak szellemileg iskolázzák, és a többieket tudatlanságban tartják. De a legnagyobb többség annak a borzasztó sorsnak a teljes tudatlanságában él, amely akkor vár rá, hogyha összekapcsolódnak azzal, amit a szellemi tudás egy ősi formája úgy nevez, hogy a „romlás 16 útja”. Mivel nagyon sok út van, amelyben ez az árnyékszerű értelem a szellemi világokból jövő impulzusok és ismeretek felé fordulhat, természetesen ugyanígy sok út van, amelyben ez a leánykolt értelem a maga tevékenysége által össze tud kapcsolódni azzal a pókszerű lényel, aki a jövőben a Földet körbe fogja szőni. Az értelem ezután ennek a pókszerű teremtménynek a végtagjaiban és csápjaiban - amellyel ez a pókállat rendelkezni fog - valóságosan fog működni, ezek egymásba fonódnak majd, átkulcsolják egymást, és ebben a kölcsönös Merkúr-botszerű összefonódásban a legcsodálatosabb, legokosabb, legszellemdúsabb – a mai szóhasználatban szellemdús – alakzatokat fogják előhívni. Csak azáltal képes majd megértést tanúsítani aziránt, ami ásványfeletti, aziránt, ami a felszínek formáiban éli ki magát, hogy az ember eljut oda, hogy belülről megértse, ami művészi.

Nézzék mennyire szimptomatikus az emberiség jövőjének szempontjából az, hogy Goethe rálelt a metamorfózis tanára. Korának tudálékos emberei ezt dilettantizmusnak tekintették, és most is ugyanez a nézet uralkodik. De Goethében azonban a tiszta észlelés azzal a szemlélettel kapcsolódott össze, ami a Természetben magában a Természetet, mint a művészt látta. Az állati világgal kapcsolatban Goethe csak addig a pontig jutott el, hogy ezt a metamorfózis elvét a csigolya és koponyacsontok formáira alkalmazza. Az ember korábbi létjeinek ez az átalakulása - amely az egyéb testrészeket fej formává alakítja, a hosszú csontok csodálatos művészi átférfalódása gömb formájú csontokká - az, amelyet igazából a fej és az emberi struktúra további része közötti különbségnek fogunk fel. Enélkül a belátás nélkül nem tudjuk beletagolni az emberi fejet az emberi szervezet többi részébe.

De a művészetnek ez a formája ugyanakkor tudomány is, mivel minden tudomány, amely nem emelkedik fel eddig a művészetig, az áltudomány, amely az emberiséget a kozmikus szerencsétlenségbe taszítja. Láthatjuk, hogy egy valós szellemtudomány hogyan mutat rá a művészi felfogásra. Ez himnusz-szerűen már 1780 körül Goethe lelkében élt, amikor a „Természet” c. prózai himnuszt megírta: „Természet! Te körülveszel és átölelsz minket...” Az egész élettel telíti egy képzeletszövedék, hogy az ember azt mondaná: ez olyan, mint egy vágy kialakulása, hogy a kozmikus mindenségből a szellemlényt befogadjuk.

Igazából elmondhatjuk, hogy azoknak a gondolatoknak a továbbfejlődése, amelyet Goethe természetshimnusza tartalmaz, lakóhelyet nyújtanak azoknak a lényeknek, akik örömet lejönnének a kozmoszból a Földre. De a fiziológiának és a biológiának ezek a terméketlen fogalmak, a növényi élet rendszerbe foglalása, és azok az elméletek, amelyeket a XIX. sz. folyamán fejlesztettek ki – mindezek a gondolatok, ahogy ezeket a színekről való előadásaimban bemutattam, valójában semmit nem mondanak a növények valódi természetéről – nem ébresztenek fel valódi felismerést, sem pedig az ember lényéhez nem visznek közelebb. Ebben a legfontosabb az, hogy amit ma tudományunk tekintünk, alapvetően ahrimani produktum, ami az embert a földi pusztulásba vezet és nem engedi, hogy belépjen abba a szférába, amelyet ezek a földön kívüli lények a XIX. sz. utolsó harmada óta felmutatnak számára.

Az, hogy a szellemtudományt műveljük, nem absztrakt tevékenység. A szellemtudomány művelése azt jelenti, hogy kinyitjuk az ajtót azoknak a hatásoknak, amelyek a Földön túlról érkeznek, azoknak, amelyek a XIX. század utolsó harmada óta törekednek arra, hogy leérkezzenek a Földre. A szellemtudomány gyakorlása egy reális kozmikus esemény, ennek tudatában kell lennünk.

És most áttekintjük azt a teljes időszakot, amely a Hold kiválásától a visszatéréséig tart. A Hold, amely mint tudjuk, visszaveri felénk a napfényt és valójában mély kapcsolatban áll a létezésünkkel. Azért vált külön a Földtől, hogy az ember a Földön szabad lehessen. De ezt az időszakot az embernek arra kell felhasználnia, hogy a Hold számára ne a materiálist juttassa el, ami össze tud kapcsolódni a Földön belül a Holdléttel, amikor a Hold abba az új természeti birodalomba ismételtelen visszatér, amit most megpróbáltam Önöknek nagyon élénk képekkel lefesteni.

Manapság néha az emberekben néha egyfajta előérzet jelenik meg arról, ami a jövőben be fog következni. Nem tudom, milyen értelemben olvasták az emberek azt, amire Nietzsche az *Imígyen szóla Zarathusztra* egyik fejezetében utal, ahol a „legrútabb ember”-ről ír a „halál völgyében”. Ez egy megragadó, tragikus utalás. Nietzscheknek természetesen nem volt semmiféle rálátása arra a halál völgyére, amelyé a földi létezés át fog alakulni, amikor ez a póklény, amelyről beszéltem, beborítja a Földet. De abban a korban, amikor Nietzscheben ez a fantáziakép keletkezett a halál völgyéről, benne tudat alatt mindenképpen élt valami erről a jövőképről és így ebbe a halálvölgybe helyezte a legrútabb embert. Ez olyasmi, ami egyfajta előérzete annak, ami történni fog akkor, ha az ember folytatja az árnyékolt gondolatainak tevékenységét, azaz hogy miként fognak, mint legrútabb alakok a Földre leérkező holdlét erői által elragadtatni, hogy a legrútabb emberként ebbe a pókrajba behulljanak és egyesüljenek azzal.

Milyen célt szolgálna, hogy ma ezeket a dolgokat titokban tartsuk, ahogy ezt sok ember kívánja? Hogy titokban tartsuk ezeket, ez annyit jelentene, hogy port hintünk az emberek szemébe. Nagy része annak, ami a Szellemi tanítások név alatt ma elterjed, az semmi más, csak az, hogy az emberek szemébe port hintünk. Ritkán találni olyan embereket, akik tudják, hogy mit jelent az emberek szemébe port hinteni: ez azt jelenti, hogy egyetlen történelemben megjelenő eseményt sem úgy fognak fel, ahogy a valóságban van. Hány ember tudatosítja ma, hogy az események alapvető jelentőséget hordoznak! Már beszéltem ezekről a dolgokról. De milyen kevés ember akar behatolni ezekbe a dolgokba? Az emberek inkább becsukják a szemüket az előtt, ami történik, és inkább azt gondolják, hogy az események valójában nem is olyan nagy jelentőségűek. Mindazonáltal az idők jelei itt vannak, és a jeleket az embereknek meg kell érteniük.

Ez az, amit még hozzá akartam fűzni a színvilágról tartott előadásomhoz, amit az ember és a földönkívüli kozmosz kapcsolatáról el kívántam mondani. A jövőben az ilyen vizsgálódások tovább fognak folytatódni.

Fordította: Varga Márta
Lektorálta: Strassenreiter József
2010. december

* *Az előadás a GA 204. kötetben található, melynek címe:
Perspektiven der Menschheitsentwicklung. Der materialistische Erkenntnisimpuls und die Aufgabe der Anthroposophie. Der Mensch in seinem Zusammenhang mit der Kosmos.*